

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI BẢY

MỘC KIỂM BÌNH GIẾO VÀ TỔNG BINH

Hi Tiểu Bảo tỏ vẻ khó chịu hỏi:

- Hạ tổng binh chỉ tìm có thoái thác, trong vụ này có điều chi bí ẩn? Phải chăng tổng binh còn muốn dở trò mặt cửa mướp đấng để lừa gạt bản nhân? Tổng binh cứ đem y ra đây cho bản nhân coi, thử xem bản nhân có giải quyết được không?

Gã thấy ý trung nhân bị bắt và lâm vào tình trạng dữ nhiều lành ít, nên trong dạ rất đổi bồn chồn, thốt ra những câu cạn tàu ráo máu. Bộ mặt nghiêm nghị giả dối bên ngoài của giới quan trường để tụt mất.

Hạ Quốc Tương vội đáp:

- Khi nào tiểu tướng dám bịp bợm đồ thống đại nhân? Chỉ vì chỉ vì trong vụ này thật tình có điều khó xử.

Vì Tiểu Bảo xẵng giọng hỏi:

- Làm sao mà khó xử?

Hạ Quốc Tương đáp:

- Vương gia của bọn tiểu tướng trị người rất nghiêm khắc. Tiểu tướng là nữ tể của lão nhân gia, nên lão nhân gia đối đãi với tiểu tướng là nữ tể của lão nhân gia, nên lão nhân gia đối đãi với tiểu tướng càng nghiêm ngặt hơn để tránh bọn thuộc hạ nói lên là lão nhân gia bất công.

Vì Tiểu Bảo mỉm cười nói:

- Làm chú rể này khó thật! Bản nhân nghe nói Trần Viên Viên, vương phi của vương gia là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ. Trần vương phi lại có mối liên quan đến việc nhà Đại Thanh ta lấy được giang sơn này. Trượng mẫu của của tổng binh đã có tấm dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn thì bà vợ của tổng binh dĩ nhiên cũng nhan sắc cá lặn nhận sa. Làm rể đã là chuyện khó, muốn làm rể cho đắc lực

lại càng khó hơn. Chú rể dòm ngó mẹ vợ nhiều lần rồi bị bố vợ đét vào đít là chuyện thường.

Hạ Quốc Tương đáp:

- Tiện thê của tiểu tướng...

Vì Tiểu Bảo đang nói đến chỗ cao hứng, không chờ đối phương nói hết đã cướp lời:

- Người ta thường nói "Mẹ vợ thấy chàng rể dòng châu nhỏ giọt". Ta coi bộ tổng binh có bà mẹ vợ đẹp như vậy thì câu đó phải đổi ngược lại "Chàng rể thấy mẹ vợ nuốt nước miếng ừng ực". Ha ha! Ha ha!...

Hạ Quốc Tương bẽn lễn mắng thầm:

- Thằng lỏi này nói nhăng nói càn, rõ phường lưu manh ở nơi đầu đường xó chợ, chẳng ra thể thống quan đại thần chút nào.

Ngoài miệng hăn đáp:

- Tiện thê không phải là con ruột của Trần vương phi.

Vì Tiểu Bảo thở dài nói:

- Nếu vậy thật là đáng tiếc! Đáng tiếc! Vận khí của tổng binh xúi quá.

Đột nhiên gã sa sầm nét mặt lớn tiếng:

- Ta muốn thăm vấn thích khách mà sao người đưa toàn chuyện không đâu, nói giăng sang cả chuyện mẹ vợ? Chà chà! Thế này thì thật là quái gở!

Hạ Quốc Tương trong lòng càng tức giận, nhưng ngoài mặt hăn vẫn giữ vẻ cung kính đáp:

- Được đô thống đại nhân đến thăm vấn thích khách thì còn gì hay hơn nữa? Đô thống đại nhân hỏi một câu, còn hơn bọn tiểu tướng hỏi hàng trăm hàng ngàn câu. Nhưng chỉ sợ vương gia... vương gia...

Vì Tiểu Bảo tức giận quát hỏi:

- Vương gia làm sao? Lão nhân gia không cho ta thăm vấn thích khách chẳng?

Hạ Quốc Tương vội đáp:

- Không phải thế! Không phải thế! Đô thống đại nhân đừng hiểu lầm. Đại nhân đến coi thích khách để điều tra cho biết rõ lai lịch người con gái kia thì vương gia của bọn tiểu tướng chỉ có phần cảm kích, quyết chẳng khi nào ngăn trở. Tiểu tướng lớn mật nói câu này, xin đại nhân miễn trách.

Vi Tiểu Bảo dậm chân la lên:

- Người nói năng úp úp mở mở, chẳng dứt khoát chút nào, không ra tuồng trượng phu khí khái. Chắc ngày thường người phải nhiều lần quỳ gối trước giường của bà vợ. Nói lẹ đi! Nói lẹ đi!

Hạ Quốc Tương mắng thầm trong bụng:

- Tổ tông mười tám đời họ Vi nhà người đều là giống súc sinh.

Hắn đáp:

- Chỉ sợ tên thích khách kia vạn nhất mà đúng là cung nữ hầu cận của công chúa, đại nhân trông thấy rồi đem đi, thì lúc vương gia đòi thích khách tiểu tướng lấy đâu ra người để phúc đáp. Như vậy là... hồng bét!

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Thằng cha này thật là giảo quyệt! Hắn nói đón đầu để mình hứa lời không đem thích khách đi. Con mẹ nó! Thích khách là vợ mình, có lý đâu lại để bọn chúng khinh nhờn?

Gã liền cười hỏi:

- Người đã quả quyết thích khách không phải là cung nữ của công chúa, sao lại còn e sợ?

Hạ Quốc Tương đáp:

- Đây là tiểu tướng đoán như vậy, còn hư thực thế nào, quả tiểu tướng không hiểu rõ.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Người định không cho ta đem thích khách đi chăng?

Hạ Quốc Tương đáp:

- Tiểu tướng không dám. Xin đô thống đại nhân hãy tạm ngồi chờ ở sảnh đường một lát, tiểu tướng vào bẩm rõ với vương gia để việc này do vương gia và đô thống đại nhân định đoạt. Như thế thì dù vương gia có tức giận cũng không đổ trách nhiệm lên đầu tiểu tướng được.

Vi Tiểu Bảo cười khàn khạch lắm bẩm:

- Té ra người chỉ sợ bố vợ đánh nát đít, nên tìm cách đổ trách nhiệm đi mà thôi.

Gã liền gật đầu nói:

- Được rồi! Người vào bẩm đi!

Rồi gã dặn:

- Ta cho người hay trước: Bất luận vương gia thức hay ngủ, người cũng phải trả lời gấp vì ta phải về ngay tức khắc. Tầm thân của vương gia dĩ nhiên rất quan trọng, nhưng sự sống chết của công chúa cũng không phải chuyện tầm thường. Sau khi công chúa diện hạ bị thế tử của người khinh nhờn, hiện tình không hiểu ra sao, nên ta phải về ngay để coi xem mới được.

Sở dĩ Vi Tiểu Bảo phải căn dặn Hạ Quốc Tương như vậy là vì gã sợ Ngô Tam Quế li bì chưa tỉnh, hắt vào ngời ỳ ra ở bên giường không dám kinh động.

Hạ Quốc Tương khom lưng đáp:

- Tiểu tướng chẳng khi nào dám để lỡ việc của đô thống đại nhân.

Vi Tiểu Bảo hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Việc là việc của các vị, chứ nào phải việc của bản nhân?

Hạ Quốc Tương vào phòng một lúc khá lâu. Vi Tiểu Bảo ngồi chờ bên ngoài nóng ruột cơ hồ không nhẫn nại được nữa. Gã bước lui rồi lại bước tới, nện mạnh gót chân xuống đất. Bỗng thấy Hạ Quốc Tương trở ra lên tiếng:

- Vương gia vẫn chưa tỉnh hẳn nên tiểu tướng chỉ bẩm cáo cho vương gia hay mà không kịp chờ chỉ thị, phải lật đật trở ra châu chực đại nhân đi thăm vấn thích khách.

Vi Tiểu Bảo gật đầu theo Hạ Quốc Tương đi vào phía trong.

Hai người xuyên qua mấy dãy hành lang ra tới vườn hoa. Trong vườn, mấy chục tên gia tướng tay cầm binh khí đi lại tuần tiễu. Cách phòng vệ rất nghiêm mật.

Hạ Quốc Tương dẫn Vi Tiểu Bảo đến trước một hòn non bộ. Hắn cầm mũi lệnh tiễn bằng vàng đưa cho tên võ quan canh gác ở đó và bảo:

- Ta phụng khẩu dụ của vương gia đi châu chực đô thống đại nhân vào thăm vấn thích khách.

Tên võ quan kia xem xét lệnh tiễn rồi khom lưng đáp:

- Xin mời đô thống đại nhân và tổng binh đại nhân.

Đoạn hắn nghiêng mình đứng tránh sang một bên.

Hạ Quốc Tương lại nói:

- Tiểu tướng xin dẫn đường.

Rồi hắn chuồn vào cửa động trong núi non bộ.

Vi Tiểu Bảo đi theo mới được mấy bước thì gặp khuôn cửa sắt lớn. Bên cửa có hai tên gia tướng canh giữ.

Nguyên hòn non bộ này là cửa vào trong địa lao.

Qua ba tầng cửa sắt nữa, đường đi mỗi lúc một xuống thấp dẫn tới trước một căn nhà nhỏ. Mặt trước căn nhà đặt những chấn song sắt lớn bằng cánh tay trẻ con.

Phía trong song sắt, một thiếu nữ ngồi dưới đất, hai tay ôm đầu đang khóc thút thít.

Trên tường đặt mấy ngọn đèn dầu, chiếu ra ánh sáng vàng khè.

Vi Tiểu Bảo rảo bước tiến lại, hai tay vịn chấn song sắt. Gã chú ý nhìn thiếu nữ.

Hạ Quốc Tương quát lên:

- Đứng đây! Đô thống đại nhân có điều hỏi người đó.

Thiếu nữ ngoảnh đầu nhìn ra, ánh đèn soi rõ mặt cô.

Vì Tiểu Bảo cùng thiếu nữ bốn mắt nhìn nhau, cùng bật tiếng la hoảng:

- Ô hay!

Thiếu nữ đứng dậy. Xiềng khoá chân tay cô phát ra những tiếng loảng xoảng. Cô ngập ngừng hỏi:

- Tướng công tướng công đấy ư?...

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Sao... sao nàng lại ở đây?

Cả hai người đều cực kỳ kinh dị. Vì Tiểu Bảo không ngờ thiếu nữ này chẳng phải là A Kha mà là tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình ở Mộc vương phủ.

Gã định thần rồi quay ra hỏi Hạ Quốc Tương:

- Tại sao lại đem y giam ở trong này?

Hạ Quốc Tương hỏi lại:

- Đại nhân quen mặt thích khách. Y... y đúng là cung nữ châu hầu công chúa hay sao?

Vì Tiểu Bảo không trả lời, hỏi lại:

- Y... y là thích khách đã hành thích Ngô... hành thích vương gia phải không?

Hạ Quốc Tương đáp:

- Chính y đó! Cô gái này thật là lớn mật, dám làm điều phạm thượng phản loạn. Xin đại nhân thẩm vấn cho ra người đã sai phái y.

Vì Tiểu Bảo vững tâm được một chút, miệng lẩm bẩm:

- Té ra mọi người đều hiểu lầm. Kể hành thích Ngô Tam Quế không phải là A Kha mà là tiểu quận chúa của Mộc gia. Phụ thân nàng bị Ngô Tam Quế gia hại, nàng ra tay hành thích hắn để trả thù cho phụ thân, chẳng có chi là lạ.

Gã lại hỏi Hạ Quốc Tương:

- Phải chăng y đã xưng danh là Ngọc Khả và là cung nữ hầu cận của công chúa.

Hạ Quốc Tương đáp:

- Bọn tiểu tướng sau khi bắt được y đã tra hỏi tính danh, lai lịch cùng nhân vật nào đã sai khiế, nhưng y nhất định không chịu cung khai chi hết. Sau có người nhận ra y là cung nữ Ngọc Khả. Không hiểu có đúng vậy chăng? Xin đại nhân chỉ thị.

Vĩ Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Tiểu quân chúa bị bắt, dĩ nhiên ta phải tìm cách cứu nàng.

Gã liền nói:

- Y đúng là cung nữ hầu cận của công chúa. Công chúa vốn rất yêu thương y.

Gã nói rồi chớp mắt nhìn Mộc Kiếm Bình, lớn tiếng hỏi:

- Người thật là lớn mật! Sao dám cả gan hành thích Bình Tây vương. Người không muốn sống nữa chăng? Kẻ nào xúi bẩy người? Biết điều thì hãy cung xưng đúng sự thật đi, để khỏi chịu đau khổ về xác thịt.

Mộc Kiếm Bình khẳng khái đáp:

- Tên đại Hán gian Ngô Tam Quế nhận giặc làm cha, đem giang sơn nhà Đại Minh dâng cho quân Thát đất. Đã là người Hán ai mà chẳng muốn ăn tươi nuốt sống hân. Đáng tiếc là ta chưa giết được tên gian tặc đó.

Vĩ Tiểu Bảo giả vờ nổi lời đĩnh, quát mắng:

- Con tiểu nha đầu kia! Sao dám thốt ra những lời vô pháp vô thiên như vậy? Mi ở trong hoàng cung đã lâu ngày mà không hiểu một chút luật lệ nào hết. Mau mau cung xưng ra: Ai là kẻ sai mi đến hành thích? Đồng đảng của mi còn những ai nữa?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Người ở hoàng cung lâu hơn ta nhiều, nhưng đã biết những luật lệ gì? Hân là đồng đảng và đã xúi bẩy ta.

Cô vừa nói vừa trở vào Hạ Quốc Tương.

Hạ Quốc Tương tức giận quát:

- Con tiểu nha đầu kia! Sao mi dám nói nhăng nói càn?

Vì Tiểu Bảo tiến lại một bước, giơ ngón tay cái bên mặt trở về phía sau ra hiệu cho tiểu quân chúa tiếp tục buộc tội Hạ Quốc Tương. Gã lấy thân hình che ngón tay, mà Hạ Quốc Tương đứng ở phía sau nên không trông thấy thủ thế cùng việc gã liếc mắt ra hiệu.

Mộc Kiếm Bình hiểu ý, liền lớn tiếng:

- Đúng là hần xui ta hành thích Ngô Tam Quế. Hần bảo Ngô Tam Quế là con người cực kỳ bại hoại xấu xa, ai cũng căm hận muốn đâm chết lão. Hần đỡ dành ta sau khi đâm chết được Ngô Tam Quế hần có thể... có thể...

Cô không hiểu Hạ Quốc Tương địa vị thế nào, lại không thạo nghề nói dối, nên ấp úng mãi không nói tiếp được.

Vì Tiểu Bảo liền hỏi:

- Phải chăng y bảo có thể thăng quan phát tài và sau này không còn bị ai kiềm chế đánh mắng nữa?

Mộc Kiếm Bình lại nói lớn:

- Phải rồi! Hần bảo Ngô Tam Quế thường đánh mắng hần, lại đối đãi với hần rất hung ác, nên trong lòng hần căm tức vô cùng. Hần muốn trừ bỏ Ngô Tam Quế từ lâu rồi, nhưng... nhưng hần không đủ can đảm.

Hạ Quốc Tương nghe cô nói mỗi lúc một thêm bực tức, quát mắng cô không ngớt, nhưng Mộc Kiếm Bình không lý gì đến hần.

Vì Tiểu Bảo cũng quát lên:

- Con nha đầu kia! Người phải coi chừng đừng có ăn nói tầm bậy. Người có biết y là ai không? Y là nữ tể của Bình Tây vương tên gọi Hạ Quốc Tương, hiện làm tổng binh dưới trướng vương gia. Bình Tây vương tuy có lúc đánh mắng y, song đó chỉ là làm lợi cho y, nào phải chuyện thù hần?

Mộc Kiếm Bình nói:

- Tên Hạ tổng binh này bảo ta hễ giết được Ngô Tam Quế thì hần có thể lên làm Bình Tây vương. Hần còn đỡ ngon đỡ ngọt ta bất luận hành thích có thành

công hay không, hắn cũng buông tha ta, chứ không để ta đau khổ chút nào. Thế mà hắn lại giam cầm ta trong này.

Đoạn cô lớn tiếng hỏi:

- Hạ tổng binh! Bao giờ tổng binh mới buông tha ta?

Hạ Quốc Tương bụng bảo dạ:

- Nguyên con tiện nhân kia không nhận biết ta là ai, chính thằng lỏi này nói ra hết. Thật là khả ố! Gã muốn cứu thị rồi dùng lão gia làm cái bung xung.

Hắn lại quát tháo:

- Mi mà còn nói tầm bậy thì ta róc từng rẻ xương của mi ra đó, ít lắm cũng đánh cho mi mấy trận chết đi sống lại mới vừa lòng.

Mộc Kiếm Bình quả nhiên kinh hãi không dám nói nữa.

Cô nghĩ thầm:

- Nếu Vi Tiểu Bảo không cứu thoát được ta ra thì tất nhiên tên võ quan này sẽ đối xử tàn nhẫn với ta.

Vi Tiểu Bảo bèn móm lời:

- Trong lòng ngươi còn có điều gì thì cứ nói hết đi! Hạ tổng binh đây là bạn thân của ta. Nếu y có xúi bẩy ngươi thật sự đến hành thích Bình Tây vương cũng cứ nói thực, ta quyết chẳng tiết lộ với ai.

Gã vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu.

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Hắn... hắn sẽ đánh chết ta. Ta không dám nói nữa.

Vi Tiểu Bảo tuyên bố:

- Cứ tình trạng này mà xét thì những lời của thị đều là sự thực.

Gã buông tiếng thở dài lùi lại mấy bước, gục gặc cái đầu.

Hạ Quốc Tương lên tiếng:

- Xin đại nhân minh xét. Quân phản tặc vu hãm quan trường là chuyện thường. Dĩ nhiên đại nhân chẳng nên cho là sự thật.

Vi Tiểu Bảo trầm ngâm đáp:

- Tổng binh nói cũng có lý, nhưng ngày thường Bình Tây vương đối với tổng binh rất nghiêm khắc, nên tổng binh ẩn ức trong lòng muốn giết nhạc phụ đi. Bản nhân e rằng con nhỏ này còn bé quá chưa thể bịa chuyện ra như vậy được. Hãy chờ Bình Tây vương khỏi vết thương rồi bản nhân sẽ khuyên can lão nhân gia cho nhạc gia cùng nữ tể trong một nhà từ đây đừng xung khắc nhau như nước với lửa nữa.

Ban đầu Hạ Quốc Tương nghe Mộc Kiếm Bình vu vạ, hấn chẳng quan tâm, vì đường công danh phú quý của hấn đều do Bình Tây vương ban cho, chẳng ai tin rằng hấn lại có chuyện âm mưu bất chính. Nhưng nếu Vi Tiểu Bảo đem vụ này nói với Ngô Tam Quế thì chắc chắn là cha vợ sẽ vô cùng phẫn nộ với chàng rể vì tội thốt lời oán trách với người ngoài.

Mấy năm gần đây Ngô Tam Quế tính tình nóng nảy, đối xử với bọn thuộc hạ cực kỳ nghiêm khắc. Lão mà nghe tới vụ này, e rằng có thể xảy ra tai họa bất trắc.

Hấn nghĩ vậy vội nói:

- Vương gia đối với tiểu tướng thật hết lòng nhân nghĩa, chẳng khác gì cha đẻ với con ruột. Tiểu tướng trong lòng cảm kích muôn vàn. Xin đô thống đừng đưa câu chuyện này đến tai vương gia.

Vi Tiểu Bảo thấy hấn lộ vẻ bồn chồn, liền mỉm cười đáp:

- Người không muốn giết cọp, nhưng cọp vẫn định ăn thịt người. Việc đòi đem oán trả ân cũng là sự thường.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều Bình Tây vương đối đãi với bản nhân rất chân tình. Bản nhân sẽ khuyên cáo lão nhân gia cần đề phòng một chút để khỏi bị người trong nhà hạ độc thủ. Bình Tây vương binh cường tướng mạnh, lại bao nhiêu cao thủ phòng vệ bên mình thì người ngoài có muốn hại lão nhân gia cũng khó lòng thành công.

Đợ là sợ giặc ở trong nhà mới khó nổi đề phòng cho xiết. Người nhà định hạ thủ thì e rằng tránh không thoát được.

Hạ Quốc Tương càng nghe càng bỏ vía. Hắn biết rõ Vi Tiểu Bảo muốn đục cây tra cành để giải cứu thiếu nữ bị giam trong ngục. Một đảng Bình Tây vương lại rất đổi đa nghi. Bất cứ đối với ai lão cũng đem lòng ngờ vực. Mấy bữa trước đây người em ruột lão là Ngô Tam Mai chỉ vì quên không cởi đao đã tiến vào hậu đường liền bị lão thống mạ một chập. Chính lão thò tay rút đao của em quăng xuống đất.

Nếu Vi Tiểu Bảo xúi bẩy Ngô Tam Quế những chuyện như "giặc ngoài dễ chống, nội địch khó phòng" gì đó thì dù lão không tin Hạ Quốc Tương mưu đồ làm phản lão, nhưng cũng khắc vào tâm khảm lão một ấn tượng không hay có thể làm trở ngại lớn đến bước đường công danh của hắn.

Hạ Quốc Tương cũng nghĩ đến điểm này liền nói khẽ:

- Nếu tiểu tướng được đô thống đại nhân có lòng đề bạt, tài bồi cho thì suốt đời không quên ơn đức. Đại nhân sai khiến điều chi, dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, tiểu tướng quyết không lùi bước, hay việc can hệ tày đình, tiểu tướng cũng hết sức gánh vác.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Việc này thật rắc rối! Để bản tướng nghĩ dùm tổng binh xem có biện pháp nào chăng? Bây giờ những lời cung xưng của con tiểu nha đầu có trời biết, đất biết, tổng binh biết, bản nhân biết, cả con nha đầu này cũng biết. Thế là ba người biết rồi. Giả tỷ tổng binh nhân lúc rối loạn chém thị một đao kết liễu để bịt miệng thì không còn lo nữa.

Gã thở dài nói tiếp:

- Lời cung khai của thị đã lọt vào tai bản nhân thì tổng binh có muốn bịt miệng lại phải một đao giết luôn bản nhân đi. Nhưng thị vệ cùng binh tướng thủ hạ của bản nhân đến mấy ngàn người đang chờ đợi ở ngoài vương phủ. Vậy tổng binh muốn giết bản nhân so với lúc sự việc mới xảy ra còn khó khăn hơn nhiều.

Hạ Quốc Tương nghe gã nói tới đây bất giác tái mặt liền đưa lời thỉnh an rồi đáp:

- Tiểu tướng không bao giờ dám nghĩ tới những hành động vô pháp vô thiên như thế.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Nếu không bịt miệng thì còn cách nào để vụ này khỏi lọt vào tai Bình Tây vương được? Hạ tổng binh! Tổng binh là nhân vật đứng đầu trong mười vị tổng binh, lại là giai tể của Bình Tây vương. Ế rằng chín vị tổng binh kia và bao nhiêu văn võ quan viên trong vương phủ có lắm người ghen tức. Người ta thường nói: vừa mở cửa đã gặp bảy thứ là củi, gạo, dầu, tương, muối, dấm, trà. Đã có người ăn phải dấm chua thì không khỏi thêm dầu thêm muối vào. Vụ này chỉ lộ ra một chút cho kẻ khác phong thanh là trái tai Bình Tây vương không thanh tĩnh được đâu. Họ sẽ tìm cách xúi bẩy lão nhân gia về những điều tệ hại của tổng binh. Họ còn thêm thất, bịa đặt để tăng công cho mình và dèm pha tổng binh thì phiền lắm đấy, nhất là hiện nay Bình Tây vương đang bị thương. Người nằm giường bệnh thế nào tính khí cũng cục cằn, nóng nảy. Cái đó... cái đó... hời ơi!

Hạ Quốc Tương nghe Vi Tiểu Bảo nói hợp tình hợp lý, bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này biết rõ nhiều việc trong vương phủ ta rồi.

Hắn liền hỏi:

- Xin đại nhân lo mưu giúp dùm cho tiểu tướng. Tiểu tướng xin kết cỏ ngậm vành. Không hiểu bây giờ nên làm thế nào?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bản nhân đã nói là lấp liếm vụ này rất khó khăn! Thôi, bản nhân đành gánh lấy việc này để kết thêm một người bạn. Tổng binh giao con tiểu nha đầu kia cho bản nhân đem đi, nói là công chúa muốn thân hành tra hỏi.

Gã nói tới đây kề miệng vào tai Hạ Quốc Tương nói rất khẽ:

- Tối hôm nay, bản nhân giết phút thị đi rồi phao tin ra ngoài thị nhất định không chịu cung xưng, lại thụ hình không nổi nên uống mạng. Như vậy có phải việc

tày đình ấy sẽ thu nhỏ lại bằng cái kim, mà việc nhỏ thì thành số không. Ai nấy đều bình yên không lo ngại gì nữa.

Hạ Quốc Tương đã đoán trước gã sẽ nói những câu này liền mắng thâm trong bụng:

- Con mẹ nó! Thằng lỏi thối tha muốn cứu con tiểu nha đầu kia lại nói chuyện làm ơn cho mình. Thế là gã được tiếng giúp mình một việc lớn lao. Có điều mình không hiểu tại sao thằng lỏi này lại quen biết con tiểu nha đầu kia? Kể ra cũng hơi lạ.

Hắn hỏi lại:

- Đại nhân đã nhận diện rõ ràng chưa? Thị có đúng là cung nữ hầu cận công chúa không? Lúc này tiểu tướng đã hỏi thị để thử coi thị có biết tướng mạo và niên kỷ của công chúa thế nào, cùng tình hình trong hoàng cung ra sao, thì thị trả lời sai bét.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Thị đúng là cung nữ hầu cận công chúa, nhưng vì không muốn để liên lụy đến nàng, dĩ nhiên thị cố ý nói trạch đi. Con tiểu nha đầu này đã hết lòng trung với công chúa, lại không phụ lời ủy thác của tổng binh. Hay lắm! Hay lắm!

Hạ Quốc Tương nghe Vì Tiểu Bảo lại giở giọng quàng trách nhiệm vào cổ mình vội nói:

- Diệu kế của đại nhân quả là cao minh! Xin đại nhân mấy chữ thủ dụ nói là đem phạm nhân đi để công chúa tra hỏi. Như thế thì tiểu tướng mới có đường phúc đáp vương gia.

Vì Tiểu Bảo bật cười nghĩ bụng:

- Con mẹ nó! Lão gia đã mù chữ thì còn biết đằng nào mà viết thủ dụ với cước dụ.

Gã thò tay vào bọc móc cây súng ngắn ra nói:

- Đây là lễ vật của vương gia tặng cho bản nhân. Tổng binh cứ cầm cái này đưa cho vương gia coi mà nói là bản nhân vâng lệnh công chúa đến bắt khâm phạm đem đi, để cây súng lại làm bằng chứng.

Hạ Quốc Tương đưa hai tay ra đón lấy súng chuồn vào bọc rồi đi kêu hai tên võ quan tới. Hắn bảo chúng mở cửa sắt và tháo bỏ xích chân cho Mộc Kiếm Bình, nhưng vẫn giữ khoá xiềng ở tay cô.

Hạ Quốc Tương tay cầm xiềng đưa Mộc Kiếm Bình ra ngoài vương phủ. Hắn giao xiềng cho Vi Tiểu Bảo, đồng thời lớn tiếng hô:

- Đô thống đại nhân vâng thị dụ của công chúa điện hạ đem một tên nữ phạm về để công chúa thẩm vấn. Các vị phải canh chừng cho cẩn thận, đừng để phạm nhân chạy mất.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Có phải tổng binh sợ bản nhân bắt tù phạm rồi chối phăng đi. Mọi người ở đây đều mắt thấy tai nghe, bản nhân có muốn chối cũng không được nào.

*** vietkiem.com ***